

Aar, i hvilke vedkommende kan blive i Stand til at fortsætte sine Betalinger. Man kan altsaa gøre det langsommere end normalt og hurtigere end normalt, men man kan ogsaa følge det, der vel bliver det almindelige, at man med korte Mellemløb indbetaler de mindre Beløb, som ere foreskrevne eller aftalte. Jeg tror dernæst ogsaa, at man gennemgaaende vil anse det for et Fortrin ved det foreliggende Forslag, at denne Statsalderdomsforsørgelseskasse tillige kommer til at virke til en vis Grad som Sparekasse; jeg siger „til en vis Grad som Sparekasse“, fordi det bliver en Sparekasse, af hvilken man ikke kan tage Penge ud, men vel sætte Penge ind i. Det bliver nemlig en Sparekasse, som kun i Tilfælde af vedkommendes Død skal udbetale, hvad der er indskuddt med Tillæg af Renten, for saa vidt vedkommende ikke allerede var indtraadt i Nydelse af Livrente. Men det er selvfølgelig en samtidig Bestemmelse, som medfører væsentlig større Ydelser til Anstalten, end dersom Kapitalen i saa Fald tilfaldt den. At man i § 7 har truffet ret vidtgaående Overgangsbestemmelser, vidner om, at Forslagsstillerne ere sig bevidste, at saadanne i en Lov som denne ere noget af det allervigtigste. Overgangsbestemmelserne ville nemlig udstrække deres Virkninger over et Tidsrum af 30—40 Aar, og Loven vil i de første 30—40 Aar efter sin Ikrafttræden komme til at hvile væsentligt paa Overgangsbestemmelserne. Følgelig er det meget vigtigt, at man ikke overser denne Side af Sagen, naar man ønsker, at det nuværende og det næste Slægtled skulle have Gavn af Loven. At man ogsaa har haft Arbejdsinvalidider for Øje ved en særlig Bestemmelse i § 12, er utvivlsomt rigtigt. Jeg er tilbøjelig til at tro, at man paa ingen Maade vilde kunne gaa mindre vidt, end man er gaaet ved disse Bestemmelser, da Bestræbelserne nu til Dags, som de ærede Forslagsstillere selvfølgelig ikke ere uvidende om, snarere gaa i Retning af at tilvejebringe en Invalidforsikring end Alderdomsforsikring. Den tyske Alderdoms- og Invaliditetsforsikringslov er i Virkeligheden en Invaliditetsforsikringslov, men med den Tilføjelse, at den Invaliditet, som den paagældende i det hele skal kunne paavise for at faa sin Livrente, ikke behøver at paavises, hvis han har naaet 70 Aar, idet i saa Tilfælde selve hans Alder skal være Bevis for, at han er Invalid. Paa den anden Side kan jeg godt forstaa, at Forslagsstillerne ikke have villet foreslaa en Invaliditetsforsikring som den tyske, eftersom man

ogsaa her til Lands mangler det statistiske Grundlag for, hvad det vilde komme til at koste, som vilde være nødvendigt hertil, medens vi i Livsforsikrings- og Dødelighedstavler have fuldt tilstrækkeligt til Beregninger om Alderdomsforsikring. Det var den samme Vanskelighed, man stod over for 1890—91 ved den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov. Jeg mener nemlig, at man, hvis man da havde haft Materiale, hvoraf man tilnærmelsesvis kunde kalkulere Udgiften for Statskassen og Kommunerne ved at gøre den arbejdsudygtige Tilstand og ikke Opnaaelsen af 60 Aars Alderen til Betingelse for at opnaa den offentlige Hjælp, i saa Fald vilde have foretrukket dette. Man vilde jo derved have undgaaet det overordentlig store og beklagelige Hul, der nu findes i vor sociale Lovgivning, nemlig at den 60-aarige bliver hjulpen, uagtet han dog indtil sit 60de Aar har haft en Mulighed for at naa til Velstand, medens den 30-aarige, syge, hjælpeløse Arbejder, der maaske er brystsvag, epileptisk o. s. v. eller forulykket uden Forsikring, maa overlades til Fattigvæsenet, skønt han har haft mindre Adgang og kortere Tid til at komme frem. Det er altsaa rigtigt, at man har tænkt paa Arbejdsinvalidider, og jeg tror, at man paa dette Punkt maaske kunde gaa noget videre, end man her er gaaet, særlig for at bøde paa den bestaaende Lovgivnings Utilstrækkelighed netop paa dette Punkt. — At et Kontobeløb fra en Ægtefælle kan overføres til den anden Ægtefælle ved den enes Død, mener jeg ogsaa er noget, som de fleste ville synes er en god Foranstaltning, og det hører vist til Nyhederne i dette Forslag; men ganske vist vil der ogsaa kunne indvendes derimod, at man derved noget modarbejder den selvstændige Indmeldelse af Individet, idet Manden og Hustruen ikke have Opfordring til hver for sig at gaa ind i Forsikringsanstalten, eftersom den enes Kontobeløb vil kunne overføres paa den anden i Tilfælde af Død. Jeg er derfor ikke sikker paa, om denne Bestemmelse ikke er udeladt i andre Forslag begrundet paa den Betragtning, at man har ønsket at faa saa stor Tilslutning som muligt til en saadan Statsanstalt, medens Bestemmelsen nærmest maa siges at virke i modsat Retning. At nu Livrentetilskudsfonden forlods skal udstyres af Statskassen saaledes, at der skal indbetales, hvad der fra det 65de Aar maa formodes at blive nødvendigt for hver enkelt Interessent, det gør jo selvfølgelig Kassen ganske overordentlig solid, saa solid, at den Risiko, Statskassen efter § 1